

Koulutuskeskus Salpauksen Hevosala-podcastin 1. jakson litterointi.

Jakso 1. Hevostalouden perustutkinto – kenelle ala sopii ja millaiset ovat alan opinnot?
Koulutuskeskus Salpaus, podcast.

Linda Kukkonen: Lämpimästi tervetuloa kuuntelemaan Koulutuskeskus Salpauksen omaa podcastia. Tänään keskustellaan hevosalasta, mun nimi on Linda Kukkonen ja olen itsekin valmistunut täältä Koulutuskeskus Salpauksesta hevosharrasteohjaajaksi muutama vuosi sitten. Suoritan tällä hetkellä Salpauksessa markkinoinnin harjottelua, opiskelen hevostalouden tradenomiksi Hämeen ammattikorkeakoulussa ja olen siksi tänään täällä houstaamassa tätä podcast-jaksoa. Eli tänään starttaa kolmijaksoinen sarja hevosalasta, aloitetaan ihan hevostalouden perustutkinnolla, meillä on täällä tänään kaksi hevostalouden opettajaa keskustelemassa hevostalouden perustutkinnostakuin myös kaksi hevostalouden perustutkintoa suorittavaa opiskelijaa.

Linda Kukkonen: Silloin kun mä olin pieni hevostyttö, niin mä vietin kaiken vapaa-aikani tallilla, ja mun suurimpia idoleita oli hevosalan ammattilaiset, ne oli semmosia todellisia arjen sankareita, jotka tiesi hevosista kaiken ja myös ratsastuksesta ja osasivat toimia oikein tilanteessa kuin tilanteessa. Nyt mä pääsen täällä kuulemaan heiltä, jotka kouluttaa tulevia hevosalan ammattilaisia. Mulla on täällä vieraana kaksi hevostalouden opettajaa, Anne-Maria Ryyänen sekä Piritta Nieminen. Tervetuloa ja kertokaa hieman itsestänne ja tietysti myös työnkuvastanne.

Piritta Nieminen: Moi moi, kiitoksia Linda, mä oon tosiaan Piritta Nieminen ja tässä Salpauksen hevostalouden yksikössä ollu nyt reilu kymmenen vuotta hommissa ja lähinnä päiväopiskelijoitten kanssa teen töitä, eli mun kontolle kuuluu sen lisäksi että pidän teoriatunteja, muun muassa aiheesta talliympäristö ja ihan perus hevosten hoitaminen, hevoskasvatus, ruokinta, millon mitäkin, niin myös toimin vastuuhjaajana suurimmalle osalle päiväopiskelijoista. Sitten myös erityisen tuen vastuuhjaajan asiat kuuluu mulle. Mutta Linda tuossa pyysi kertomaan itestä, niin semmosella taustalla oon tässä hommassa, että oon aikanaan ratsastuksen alottanu alle 10-vuotiaana ja sitten tietysti ratsastuskouluissa menny vähän ympäri Suomeakin ja sitten hevosenhoitajan koulutuksen siihen perään, vähän myöhemmin ratsuvalmentajakoulutuksen ja ollu ulkomaillakin töissä, niin myös kotimaassa talleilla ja hevosagrobi on sit se pääkoulutus, millä tässä oon ja kaiken maailman lisäjuttuja, mitä sitten opettajalta myös vaaditaan. Niitä tullu tähän mukaan.

Anne-Maria Ryyänen: Joo, moikka vaan, mä oon Anne-Maria Ryyänen ja tosiaan mä oon täällä Salpauksessa ehkä enemmän nyt sitten työskennelly koko työurani aikana näitten monimuoto-opiskelijoitten kanssa, ja monimuoto-opiskelu nyt tarkoittaa ehkä enemmän sitä, että sitä opiskelua tekee siellä työssäoppimispaikoista käsin ja sitten on lähijaksoja täällä koululla. Että Piritta on enemmän läsnä täällä päiväopiskelijoiden kanssa, ja mulla tietysti työnkuvaan kuuluu oppisopimukset ja koulutusopimukset ja se työpaikkayhteistyö ja yhteistyö näiden alan hevosityrittäjien kanssa, että siitähän se aika hyvin pitkälti kanssa muodostuu. Sitten opetan täällä tietysti enemmän jos ajatellaan, että mikä on mun juttua, niin kouluratsastus on sitä ja harrasteohjaajille sitä ratsatuksen ohjaamista ja tunninpitoa ja sitten ihan näitä hevosen hoitoon liittyviä juttuja, juoksutusta ja ruokintaa, ruokinta on tietysti aina sydäntä lähellä, koska se on tärkeä juttu.

Piritta Nieminen: Se on tärkeä juttu.

Anne-Maria Ryyänen: Kyllä, ja sitten mitähän mä nyt itestäni kertoisin. Mä oon kouluratsastaja ehkä nyt sitten jos näin kategorisoidaan, olen kyllä esteitäkin mennyt, mutta nytten enemmän kouluratsastaja. Oma hevonen on, jolla on tähtäimiä ja kilpailen nyt vaativa b-tasolla ja tähtäimet on vaativaan a:han. Ja valmentaudun kyllä säännöllisesti ja sitä kautta se into siihen lajiin on tullut ja oman hevosen myötä tietysti, kun sen on pienestä varsasta asti tehnyt, niin sitten nuoret hevoset ja nuorten hevosten kouluttaminen ja

tämmönen on kyllä kanssa sydäntä lähellä, tärkeä aihe ja tietysti täällä työssäkin mulle kuuluu ne rempparyhmäläiset niin sanotusti, jotka näihin tämmösiin ratsun peruskoulutusjuttuihin liittyy.

Linda Kukkonen: Tossa jo vähän sivusittekin noita päivä- ja monimuoto-opintoja, niin kertokaa vielä selkeesti, miten ne eroaa toisistaan.

Piritta Nieminen: No jos mä alotan päiväopiskelijoiden osalta, niin se tarkoittaa sitä, että me ollaan enemmän koululla ja pääsääntöisesti ensimmäinen vuosi ollaan tässä oppilaitoksen toimintaympäristössä ja ollaan teorialunneilla enemmän ja myös käytännön tunneilla, että viikon lukujärjestys koostuu sille lailla suurin piirtein puolet ja puolet käytäntöön puolet teoriaa. Sitten talliviikot kuuluu myös ohjelmaan päiväopiskelijoilla, eli hevostenhoitoviikot, jotka on aina keskiviikosta keskiviikkoon ja sisältää totta kai viikonlopun, koska hevoset pitää hoitaa hyvin jokaisena päivänä. Päiväopiskelijoille kuuluu totta kai ohjelmaan siinä myöhemmässä vaiheessa työssäoppimista, me puhutaan edelleen työssäoppimisesta, vaikka ihan virallisella termillä mennään koulutusopimus tehdään ja mennään sinne työpaikalle, että sillä lailla samantyyppistä oppimista, kun sitten monimuodoilla, mutta ne työssäoppimisjaksot on lyhyempiä ja voi mennä vähän sen tutkinnon osan vaatimusten mukaisesti vaihtaa työpaikkoja. Että ei tarvitse olla siinä samassa yrityksessä koko aikaa, niin pystyy valitsemaan ehkä hiukan erilaisia työpaikkoja siihen oppimiseen ja saa nähdä monenlaista tekemistä ja monenlaisia lajeja esimerkiksi.

Linda Kukkonen: Mites Anne monimuoto-opinnoissa?

Anne-Maria Rynänen: Joo monimuoto-opinto on ehkä sitten sellaselle, no en nyt sano, että tarvii olla vanhempi ihminen, mutta eri elämäntilanteisiin voi sopii se, että ei ookaan kaikkia päiviä täällä koululla, vaan pystyy olemaan esimerkiksi niin, että lähellä omaa kotipaikkaa, löytää jonkun semmosen ammattimaisen tallin, mihin menee koulutusopimuksella tai oppisopimuksella opiskelemaan. Ja tosiaan oppii siellä ihan oikeassa työelämän ympäristössä, oikeitten asiakkaitten kanssa sitä hevosenhoitajan työtä. Lähijaksohan meillä on täällä koululla kuitenkin, että nythän tää koronavuosi on tietysti ollu aika erikoinen tässä, että on paljon jouduttu tekeen tätä etänä näitä lähijaksoja, ettei välttämättä oo oltu täällä ihan läsnäkään, mutta et jos nyt ajatellaan, että tästä koronasta päästään eroon, niin sithän se tarkoittaa sitä, että lähi/etäopintoja täällä sitte Salpauksessa, et se on varmaan semmonen pari kolme päivää kuukaudessa, mitä täällä tarjotaan opiskelua. Ja oikeastaan ne opinnot tietysti suunnitellaan sen jokasen opiskelijan henkilökohtasen osaamisen mukaan, eli ne opinnot henkilökohtastetaan niin, että käydään siinä alussa läpi, että mihin opetuspäiviin kannattaa ja on järkevää tulla. Esimerkkinä vaikka että jos sä osaat jo kengittää, niin sithän sä voit tulla tekemään suoraan sen kengitysnäytön. Mutta jos et oo koskaan kengittäny, niin sillonhan täytyy tänne koululle tulla lähipäiviin sitä opetteleen, että sillä tavalla ne käydään jokaisen kans yhessä, että mikä se osaamistaso on, koska nythän ehkä aikuisemmilla ihmisillä jotku monimuoto-opiskelijat on ihan nuoria, mut jollain voi olla jo oma yritysikin, niin sitten sitä osaamista saattaa olla ihan eri tavalla. Et jos sulla on jo vaikka ratsastuskouluyritys ja sä haluat vaan sitten jonkun tietyn tutkinnon saada itelles ja sen takia oot koulussa, niin totta kai se huomioidaan siinä, että turhia semmosia päiviä ei tarvi koulussa olla. Ehkä monimuodossa se perusajatus on kuitenkin se, että koko ajan se työ tekijäänsä siellä neuvoo ja sillonhan sillä työssäoppimispaikalla on tosi merkitys, et millanen paikka sulla on ja kuin hyvin siellä sen työssäohjaajan kanssa sujuu, että se on kuitenkin melkein 80 prosenttia siitä oppimisesta tulee sen hevosyrityksen kautta ja sen työssäoppimisenohjaajan kautta, joka yleensä on hevosyrittäjä tai sovittu ohjaaja sinne paikkaan.

Piritta Nieminen: Ja samalla lailla päiväopiskelijoilla kun monimuoto-opiskelijoillakin työpaikka kun on tärkeä, niin se että siellä pääsee tekemään kaikkia niitä asioita, että ei vaan ole siellä talikon varressa, vaan pääsee tekemään myös muita asioita, mitä tutkintoon liittyy, että varmasti se oppiminen lisääntyy, mitä enemmän tekee ja mitä enemmän kokemusta tulee, niin se on tosi tärkeä juttu.

Anne-Maria Rynänen: Kyllä. Ja sitten ehkä jos mietitään vielä sitten se monimuotohan, et se koulutussopimus että kun tässä nyt vilahtelee näitä sanoja, että on koulutussopimus tai oppisopimus ja sitte on vielä yrittäjäoppisopimus, niin ehkä nyt on paikallaan selvittää. Eli koulutussopimus tarkoittaa ehkä nyt sitten selvimmän sanottuna sitä, et se on palkaton työssäoppiminen...

Piritta Nieminen: Joo mutta siihen kuuluu ne opintososiaaliset edut samalla lailla kuin päiväopiskelijoilla...

Linda Kukkonen: Eli opintotukea, asumislisää, näitä Kelan etuuksia.

Anne-Maria Rynänen: Kyllä. Mutta sitten taas kun on esimerkiksi oppisopimus, niin sehän on myös palkallinen työsuhte, että saa siitä palkan ja samalla opiskelee ja on töissä. Ja sit on vielä se yrittäjäoppisopimus, eli se nyt tarkoittaa ehkä sitä, että jos sä olet se yrittäjä, niin sitten sun omaan yritykseen voidaan tehdä se oppisopimus ja sillonhan sä olet itse itsellesi palkanmaksaja, ja sitä kautta sitten sisällytetään ne opinnot siihen niinku opiskeluaika tulee siihen omien työtehtävien sisälle, ja sit katotaan että se yrittäjäoppisopimus, niin sillon tarvii tietenkä aina sen mentorin myös, joka voi olla vaikka sun valmentaja tai joku tämmönen ihminen, keltä voit arjessa kysyä, koska oppimassahan siinä kuitenkin ollaan.

Piritta Nieminen: Kyllä, nimenomaan sitä.

Linda Kukkonen: Entä kuka voi sitten päästä Salpaukseen hevosalalle opiskelijaksi ja miten hakuprosessi toimii?

Piritta Nieminen: No hakuprosessi menee oikeestaan kahta väylää, eli siellä on vuosittain yhteishaku, joka on keväällä ja lopulliset valinnat tulee kesäkuun aikana. Pääsääntöisesti yhteisvalinnan kautta yhteishaun kautta hakee ne hakijat tai opiskelijaksi haluavat, jotka tulee suoraan peruskoulusta.

Linda Kukkonen: Ja useimmiten päiväopintoihin?

Piritta Nieminen: Useimmiten päiväopintoihin kyllä, mut et siinä on myös mahdollisuus että jos kokee, ettei päiväopinnot oo se itselle paras tapa oppia, vaan enemmän työpaikalla oppiminen, niin yhteisvalinnan kautta pystyy siirtymään myös monimuotopuolelle jos työpaikka löytyy. Et se on ihan mahdollista, ja näitähän voi sitten vaikka olen alottanut tietyllä mallilla, niin voi vaihtaa toiseen kyllä melko sujuvasti kuitenkin, et siinä on sitte... Aina henkilökohtasia ratkasuja niin sen henkilökohtastamisen kautta kun monen muunkin asian kautta. Toinen väylä on jatkuva haku, joka meillä on kyllä käynnissä. Meillä alotukset on kumminkin sekä monimuotopuolelle että päiväopiskelijoille on yleensä vuoden alusta ja elokuussa, eli siellä syksyllä, et kaks alotusta kuitenkin ryhmät ottaa esille, mutta haku on auki ympäri vuoden. Ja siinä voi hakea minkälaiselta taustalta oikeestaan vaan. Ei oo ikärajoituksia, ei kumpaankaan päiväopiskeluun eikä monimuotoon, että monella taustalla voi hakee, jatkuvan haun hakijat varsinkin tulevat haastattelun kautta valituiksi.

Linda Kukkonen: Eikös noilla päiväopiskelijoilla ole näiden hevosalouden aineiden lisäksi myös semmosia yleisiä aineita, että mähän itse kävin sillon...

Piritta Nieminen: Kaikilla on.

Linda Kukkonen: Älä ny. Mä ite kävin sillon monimuotona hevosalouden perustutkinnon niin, et mä olin lukiosta päässy justiin vuos aikasemmin, niin mulla ei kyllä ollu.

Piritta Nieminen: Sillon ne tulee suurin osa hyväksilukuna, mut et kaikille kuuluu siihen yhteisen tutkinnon osat, eli siellä voi olla et jos siellä on vanhempi ammatillinen tutkinto taustalla, niin voi olla että joutuu täydentään yhteisiä tutkinnon osia jonkun verran, vaikka siellä onkin aiempaa osaamista ja aiempia tutkintoja.

Pääsääntöisesti suurin osa lukion käyneistä saa melkein kaikki hyväksilukuna, mutta siellä on myös täydennettävää. Eli joo, puoliksi oikein, kyllä.

Linda Kukkonen: Selvä. Okei. Mites nuo teidän yhteistyötallit, niistä oli tossa jo jossain sivulauseessa mainintaa, että sellasia löytyy. Eli käytännössä kun opiskelija tulee tänne, päättyy päiväpuolelle tai soittaa ja kysyy monimuoto-opinnoista, niin mitäs teillä on täällä tarjolla?

Piritta Nieminen: Meillä on tarjolla vähän kaikkea. Siis silloin kun opiskelija hakeutuu monimuotopuolelle, hänellä on aika usein, eikö ookin Anne, että hänellä on jo paikka valmiina ja mietittynä?

Anne-Maria Ryytänen: Joo näinhän se menee, että monimuotoon tuleva hankkii itselleen jo itse sen paikan, missä sitten pääsee opiskelemaan, elikä se vaatii semmosta aktiivisuutta ja ihan sitä, että ottaa ja soittaa sinne paikkaan tai jos on ennestään tuttu paikka. Eli pitää käydä siellä juttelemassa, että onko sen tallin mahdollista ottaa sinne monimuotona. Ja sitten tietenkin yhdessä käydään läpi se, että se paikka soveltuu siihen ja että se ohjaaja on semmonen, että sillä on aikaa ohjata opiskelijaa.

Piritta Nieminen: Kyllä.

Linda Kukkonen: Minkälaiset kriteerit sillä on sillä koulutussoimustallilla?

Anne-Maria Ryytänen: No tietysti se, että se toiminta pitää olla ammattimaista ja riippuen tietenkin se, että mihin suuntautuu. Mut et esimerkiksi vaikka nyt ratsupuolen, jos ajatellaan hevospalveluohjaajaa tai haluaa tätä harrasteohjaajaa, niin sitten olis hyvä tietenkin tallilla olla vaikka se Suomen ratsastajaliiton hyväksyntä. Ja sitten käydään läpi sitä, että mikä sen ohjaajan koulutus on.

Linda Kukkonen: Sitä just mietin, et miten se ammattimaisuus määritellään, että riittääkö että on pitänyt harrastetallia kotipihassa vailla tutkintoa pari vuosikymmentä vai vaatiiko se sen, että taustalla on esimerkiksi itellä se hevostalouden perustutkinto käytynä?

Anne-Maria Ryytänen: No mielellään ihannetilannehan on se, että sillä on se hevosalan tutkinto käytynä, koska hän on kuitenkin vastuussa myös niistä arvioinneista ja pystyy olemaan luotettava arvioija siinä meidän rinnalla, että arviointiinhan aina on sitten työpaikkaohjaaja ja opettaja lopulta, päättää sen numeron näytöistä, mutta emmä nyt sano sit sitäkään, että ois täysin poissuljettu, et jos joku ihminen on ollu vaikka 20-30 vuotta pitänyt ratsastuskoulua ja on oikeesti todella yritystoimintaa on käynnissä ja siellä käy paljon asiakkaita, niin kyllähän sitte aina näissä voidaan keskustella osaamisesta ja siitä, että minkälainen arviointiosaaminen sillä ihmisellä on.

Piritta Nieminen: Joo ja tämmönen tulee varmasti vastaan myös ravipuolella, että siellä ei välttämättä ole hevosalan tutkinnon käyneitä työpaikkaohjaajia, mutta heillä on vankka kokemus alalta, että meillä on yhtenä kriteerinä myös päiväpuolella ollut se, että tallin pyörittäminen on toiminnanharjottajan pääelinkeino. Ja sehän kertoo siitä, että se ei ole kauhean harrastuspohjalla enää, vaan se on ihan täyspäiväistä työtä.

Anne-Maria Ryytänen: Niin kyllä.

Linda Kukkonen: Nyt tossa vähän tuli jo tota ratsu- ja ravipuolta niin tässä hevostalouden perustutkinnossa valmistutaan yhtä kaikki hevostenhoitajaksi, mutta mitä suuntauksia meillä on tarjolla täällä?

Piritta Nieminen: Joo nyt täytyy sen verran vielä mainita, kun me alotetaan syksyllä uusien opiskelijoiden kanssa, he alottaa uudessa perustutkinnossa uusien tutkintoperusteiden mukaan ja siellä on sekä

hevostenhoitajan polku, jossa on omia polkuja lisäksi ja sitten on vielä hevospalveluohjaaja-vaihtoehto ja kolmas nimike, mitä meillä ei vielä tarjota, on ratsastuksenohjaaja, mutta siellä on kolme eri nimikettä olemassa. Ja hevostenhoitajan polussa on vaihtoehtona suuntautua ratsuhevosiiin enemmän, ratsuhevosten peruskouluttamiseen osuutta ja sitten on ravihevosten kouluttamiseen tai ravihevosten kanssa tekemistä ja kilpahevosten hoitamista. Sitten on kengitystä vaihtoehtona ja hevoskasvatusta on siellä tutkinnon osassa tai tutkinnossa mahdollista valita yhden tutkinto-osan verran ja sitten siellä on myös valinnaisissa vaihtoehtoissa sitten mitä muuta voi ottaa, niin tutustumista erilaisiin hevosurheilulajeihin ja toimintamuotoihin, että siellä on nyt paljon kaikenlaista ja paljon uutta.

Anne-Maria Rynnänen: Ehkä se mitä mulla on semmonen tuntuma, että hirveen suosittuhan on ollu nyt se niinkö puhutaan siitä Suomen ratsastajaliiton harrasteohjaajasta.

Linda Kukkonen: Jonka olen itsekin käynyt.

Anne-Maria Rynnänen: Niin olet sinäkin täällä käynyt, kyllä. Eli monet siitä on kauheen kiinnostunu, siis jos nyt puhutaan siitä ratsupuolen suuntautumisesta, et haluaa oppia pitään ratsastustunteja ja ratsastaa itse tasolla helppo b ja 80 ja on asiakaspalveluhenkinen ja haluaa olla asiakaspalvelussa, niin sehän on ollu semmonen, mikä on ollu tosi suosittu ja sehän on nyt tähän uuteen tutkintoon mahdollinen.

Piritta Nieminen: On se on se hevospalveluohjaajan nimikkeellä tutkinnossa, mutta sitten voi anoa sitä ratsastajaliiton...

Anne-Maria Rynnänen: Niin sieltä voi...

Piritta Nieminen: Titteliä, nimikettä.

Anne-Maria Rynnänen: Tietyt näytöt piti kolmosella, et jos on ykkösestä vitoseen arviointi, niin kolmonen piti saada tietyistä näytöistä, niin sitten sitä voi Suomen ratsastajaliitolta hakea, että se on ollu kyllä semmonen, mitä aika monet kysyy. Ja siellä on vielä se erityisryhmien hevospalvelussa avustaminen, eli se on kanssa semmonen ehkä tulevaisuuden juttu, mikä on tärkeä ja sitä kans meillä nytten kehitetään ja uusia yhteistyöyhteyksiä on tähän nyt tullu mukaan ja ehkä se on myös meiltä se polku sinne hevosavusteiseen, et jos haluaa tästä perustutkintotasolta valita vaikka sitä...

Piritta Nieminen: Ammattitutkinnon puolelta hevosavusteisen toiminnan osuutta.

Anne-Maria Rynnänen: Niin, niin sitten se on kohti sitä, että jos on kiinnostunu niitten hevosten käyttämisestä.

Linda Kukkonen: Niin aivan.

Anne-Maria Rynnänen: Kuntoutusjutuissa ja tämmösissä.

Linda Kukkonen: Joo, mites te sanoisitte, että nää meidän päiväopiskelijat, niin miten he yleisesti ottaen hoitaa majotuksensa ja kulkemisen tänne Jokimaan hevosalan kampukselle?

Piritta Nieminen: No pääsääntöisesti niin, että he hommaa asunnon tosta Lahden seudulta, osa asuu täällä hetkellä jo valmiiksi Lahdessa, et he on tältä alueelta, mut sit jos tulee kauempaa, niin sitten ihan yksityisiltä markkinoilta tai opiskelija-asunnoilta vuokraa opiskelija-asuntoa. Ja sitten kulkeminen ihan julkisilla onnistuu hyvin, tästä on semmonen seittemisen kilometriä Lahden keskustaan, jos on oikein kova pyöräilijä niin voi tulla pyörälläkin, mutta bussit kulkee mukavasti niin, että meille tulee aamusin jopa tohon ihan raviradan

parkkipaikalle ihan oma vuoro, millä pääsee kaheksan jälkeen tähän, kun yheksältä alkaa opetus, niin sit meillä on aamupuuro tarjolla täällä. Et sitä kannattaa kyl mainostaa kans ja lounas on tässä samassa rakennuksessa raviradan omassa ravintolassa, eli meillä on vallan hyvät ruuat kyllä, että opiskelijat ei oo niistä kauheesti napissu.

Linda Kukkonen: Mites opiskelijoille toi opiskelu, onko se jonkun hintaista vai onko se ihan ilmaista?

Piritta Nieminen: No pääsääntöisesti ne maksut on hyvin pieniä jos onkaan ja nyt varsinkin, kun oppivelvollisuus tulee pitenemään, niin sitten niille opiskelijoillehan se on maksutonta, mutta et sanotaan että hyvin vähäsiä ne maksut on, mitä tässä toisella asteella kuitenkin peritään. Että meillä ei ole esimerkiksi mitään materiaalimaksuja, että tarttis mistään monisteista maksaa sen enempää, ne tulee ihan kyllä. Jotain varusteita, nyt totta kai, jos ei niitä itsellä vielä ole, niin joitakin joutuu hommaamaan. Että on varmasti asianmukaset varusteet aina joka hommaan.

Linda Kukkonen: Sitten vielä opiskelijan polusta hevostenhoitajaksi, nyt vähän käytiin jo noita erilaisia suuntauksia ja toteuttamistapoja, niin onko jotain muuta, miten sitä voi tavallaan persoonallistaa sitä opiskelijan polkua? Että tavallaan jos joku haluaa esimerkiksi lähteä kesken opintojen ulkomaille töihin, onko se mahdollista?

Piritta Nieminen: No esimerkiksi ihan koulutus sopimuksella voi lähteä ulkomaille, sitten täytyy aina keskustella tapauskohtaisesti siitä, että saako opiskelija siellä palkkaa vai eikö saa, mut et ihan koulutus sopimuksella meillä on lähdetty ulkomaille. Sitten meillä on ollu vuosikausia yhteistyö Yhdysvaltoihin, Kentuckyyn, Huntington Farmin kanssa, on ollu yhteistyötä niin, että siellä on ollu opiskelijoita laittamassa huutokauppaa varten ravi- ja peitsarivarsoja, niin semmonen yhteistyö on edelleen. Hiukan on vaikeuttanu se Yhdysvaltojen viisumipolitiikka tähän näin, mutta edelleen sinne on valmistuneita ja opinnoissa vielä kiinni olevia on ollu menossa.

Anne-Maria Ryytänen: Ja ehkä mulla tulee nyt, jos pysytään vielä tässä Suomen kamaralla, tulee mieleen niinku sitä kun mietit, et miten sitä voi jokaiselle ehkä muokata sitä omaa opintopolkua, niin se paikan vaihtaminen, niinkun Pirittakin sano, että ehkä monimuoto-opiskelijat jos se on siellä yrityksessä tietysti jos hyvä paikka löytyy ja kun hyvä paikka löytyy, niin ne monimuoto-opinnothan on vuodesta kahteen vuotta siellä samassa paikassa, mutta kyllähän mahdollista on myös vaihtaa, et jos elämäntilanne tai joku muu vaihtuu, et täytyy vaihtaa paikkakuntaa, asuinpaikkaa ynnä muuta, niin sit täytyy vaan ettiä uus yhteistyöyritys ja mennä sit sinne tai alkaakin kiinnostaa joku ihan muu, et tajuaa ettei tää oo mun juttu.

Linda Kukkonen: Niin et mikään ei oo kiveenhakattua?

Anne-Maria Ryytänen: Ei oo mikään sillä tavalla kiveenhakattua, mutta tietysti se, et hyvä paikka kun löytyy, niin siellä kannattaa olla, mutta mahdollisuuksia on.

Piritta Nieminen: Mahdollisuuksia on joo ja vois hyvin kuvitella samalla lailla kun päiväopiskelijoilla on mahdollisuus tutkinnon osan mukaan vaihtaa työpaikkaa niin monimuodoillakin, että jos esimerkiksi on ratsastuskoululla muuten, mutta kiinnostaakin hevoskasvatus, niin siirtyykin semmoselle tallille, missä sitä on. Et se on ihan mahdollista.

Linda Kukkonen: Mennään sitten Instagramista tullessiin kysymyksiin, mä laitoin eilen tällasen kysymyslaatikon, johon sai laittaa olettamuksia tai mielikuvia hevosostalouden opettajista. Oletteko valmiita?

Piritta Nieminen: Ei todellakaan olla.

Linda Kukkonen: Mä alotan täältä pehmeämmästä päästä.

Piritta Nieminen: Okei.

Linda Kukkonen: Moni on työskennellyt ulkomailla. Pitääkö paikkaansa?

Piritta Nieminen: Joo ja ei.

Linda Kukkonen: Onks teillä itellä miten kokemusta?

Piritta Nieminen: Mä oon ollu ulkomailla aikanaan sillon, kun siitä niin kutsutusta nykyestä remppalinjasta sillon valmistuin, niin oon ollu ulkomailla.

Linda Kukkonen: Missä päin?

Piritta Nieminen: Itävallassa olin, semmonen yhdistelmätalli, missä oli iso ratsastuskoulu, mutta myös paljon yksityisiä hevosia ja heillä oli kilpailutoimintaa ja myyntihevosia siinä, niin mä olin lähinnä niitten myynti- ja kisahevosten kanssa tekemisissä.

Linda Kukkonen: Joo. Sitten työntekijöillä on laajasti erilaista osaamista ja kokemusta työelämästä.

Piritta Nieminen: Kyllä.

Anne-Maria Ryytänen: Varmasti pitää paikkaansa.

Linda Kukkonen: Joo kyllä hevosihmiset tuntuu olevan aika semmosta kaiken kirjavaa sakkia.

Anne-Maria Ryytänen: Joo ja sitten tietyl taval jos aattelee itteensä, niin monenlaisessa hevosityrityksessä olen itsekin ollut ja aikanani opiskellut omat hevosopintoni oppisopimuksella ja ollu ratsastuskouluissa erilaisissa töissä ja hevosenhoitajana erilaisissa talleissa ja sitten ratsuttajan luona töissä ja sitten vielä hevosityrittäjänä itse pitänyt tämmöstä yksityishevostallia, niin kyllähän siinä tietyl taval niinkun on paljon helpompi ehkä sitten ymmärtää myös sitä opiskelijaa tai hevosityrittäjää, kun tietää ne ammatin hyvät ja huonotkin puolet, että millasta siellä on sitte ihan oikeesti olla itse töissä.

Piritta Nieminen: Joo ja se tähän ehkä vielä lisäyksenä, et meillä on myös opettajia tässäkin työyhteisössä, jotka vapaa-ajallaan tekevät yritystoimintaa hevosalalle, eli paljon löytyy myös niitä.

Linda Kukkonen: Kyllä. Kolmantena oletuksena: naispainotteinen ala, johon ei hetken mielijohteesta haeta vaan koko elämä vuodatetaan verta, hikeä ja kyyneliä ja omistetaan lähes koko elämä hevosille.

Piritta Nieminen: Kyllähän tuo taitaa pitää aika hyvin paikkaansa.

Anne-Maria Ryytänen: Kyllä, kyllä. Jännähän on se, että hevosalan ihmiset yleensä, niin kyllähän tää on jotenkin semmonen ala, että se imee mukaansa. Ja myös se, että miten ehkä ite itteenikin ajattelen, niin miten monen eri puolen se voi näyttää, et monissa eri tietyl taval ammateissa tai eri yhteyksissä, mut sit sä oot kuitenkin aina sil hevosalalla, vaikka mäkin oon yrittäny vaikka mitä muutakin opiskella, mutta sit se aina vetää tänne kuitenkin.

Piritta Nieminen: Aina sä löydät itses täältä.

Anne-Maria Ryytänen: Aina mä löydän vaan itteni täältä.

Piritta Nieminen: Mä en oo päässy hevosalalta ikinä pois.

Anne-Maria Ryytänen: No mä yritin pyristellä, mutten onnistunu.

Linda Kukkonen: Sitten viimesimpänä: Kovia tekemään töitä, mutta yhtä kovia pitämään hauskaa. Laukalle lähtee niin hevonen kuin illanviettokin.

Piritta Nieminen: Riippuu iästä kyllä välillä. Puoliksi allekirjotan kyllä tuon.

Anne-Maria Ryytänen: No onhan se ihan kiva välillä laukalle lähteä, mutta täytyy nyt sanoa että näin perheenäitinä on jo ikä tehny sen, että ei enää hirveästi laukkailla kun omalla hevosella, että mutta siis totta varmasti se, että kyllähän hevosihmiset on huumorintajusia ja tietyl taval aika sosiaalisia ihmisiä ja helposti voi olla sitä, että on mukava talliporukalla tai muutenkin niin tuttujen kanssa...

Piritta Nieminen: Joo ja hevoset puheenaiheena yhdistää kyllä.

Linda Kukkonen: Kyllä, se on totta. Yksin ei tarvi olla, jos on jotain puhuttavaa hevosista, niin löytää kyllä yhdenmielisiä.

Piritta Nieminen: Kyllä.

Anne-Maria Ryytänen: Mut jotenkin musta tuntuu, et aika tunnollista porukkaa ja semmosta arjen puurtajaa ainakin täällä on.

Piritta Nieminen: Kyllä joo ja siis se on kun puhuit siitä tunnollisuudesta, niin se on vaikka kuinka hauskaa pidettäs, niin aamulla mennään tallille, piste.

Anne-Maria Ryytänen: Kyllä, hevoset on hoidettava.

Linda Kukkonen: Kyllä ja kilpailuihin pynttäydyttävä.

Piritta Nieminen: Kyllä, kyllä.

Anne-Maria Ryytänen: Kyllä.

Piritta Nieminen: Joo se ei poistu ollenkaan.

Linda Kukkonen: Vielä, mitä haluaisitte kertoa lisää Salpauksesta? Jotain mikä ei oo tässä vielä tullu.

Piritta Nieminen: Meillähän on hirmu kivaa täällä ja tää on hirmu kiva paikka ja keskellä, mukavilla kulkuyhteyksillä, tänne pääsee helposti ja meillä on paljon työelämän edustajia ihan tässä viidenkymmenen metrin säteellä, vois sanoo et minusta on ihan huippu paikka olla töissä.

Anne-Maria Rynnänen: Kyllä, siis ihan oon samaa mieltä ja nyt varsinkin kun saatiin tästä vielä Jokimaan raviradalle tää uus kerros meille, missä on uudet luokkatilat ja sitte toi raviratayhteistyö ja uus iso maneesi tähän myös pihalle, niin onhan se antanu semmosen ihan tosi hyvän mahdollisuuden ihan kaikkeen.

Piritta Nieminen: Niin ja myös kehittää eteenpäin.

Anne-Maria Rynnänen: Niin ja justiin kehittää sitä sitten kun ajatellaan sijaintia, niin toi Lahti-Helsinki moottoritie menee ihan vierestä, niin se on kyllä tuonu paljon hyviä juttuja meille.

Linda Kukkonen: Voin allekirjottaa saman, että tänne on helppo tulla melkein mistä suunnasta tahansa, tää on aika keskeisellä paikalla ja justiin sanoisin kanssa, että kyllä sillon kun ihan ekan kerran tänne tulin, niin puitteet teki vaikutuksen, että onhan se aika hienoa, et en oo ennen ollu luokkahuoneessa, jonka ikkunasta voi kattoo tonne aavalle raviradalle ja sitten kävellä taas sata metriä uudelle kuitupohjaselle maneesille.

Piritta Nieminen: Kyllä, joo. Ja yks semmonen iso asia, mikä varmasti tekee meistä hyvän hevosoppilaitoksen on ne työelämän yhteistyökumppanit.

Anne-Maria Rynnänen: Kyllä, meillä on tosi hyviä niitä ja sitten jotenkin tää meiän oma porukka on aika kiva, että on kiva tulla töihin, et meillä on täällä ihan hyvä ilmapiiri ja semmonen hyvä yhteisen tekemisen meininki.

Piritta Nieminen: Kyllä.

Linda Kukkonen: Vielä sitten, mitä terveisiä haluaisitte lähettää hevosenhoitajan ammatista haaveileville?

Piritta Nieminen: No ihan lyhykäisyydessään se, että tää on hirveen kivaa, antosaa, mutta kauheen raskasta, et siihen pitää... Tossa jo aikasemminkin viittasin niissä kommentteissa siihen, että elämäntapa, niin kyllähän tää sitä on. Kun sinne talliin on mentävä joka aamu, ruokittava hevoset, siivottava karsinat, tehtänä ne työt, vaikka olis kuinka väsyny ja vaikka kuinka olis ottanu laukkaa edellisenä iltana, niin siitä huolimatta. Mutta et kauheen kivaa, siis jokainen päivä on erilainen.

Anne-Maria Rynnänen: Kyllä ja jos hevosista oikeasti tykkää, niin kyllähän tää sydämen juttu on, ja tietyl taval tää hevosala niin kyllähän tää ihan työllistää ja hevosalallakin töitä löytyy. Ehkä se että tää ei oo pelkästään semmonen, kun puhutaan et pikkutyttöjen harrastelujuttu, vaan ihan oikeesti kyl hevosalalla löytyy töitä ja pääsee myös tekemään töitä jos intoa siihen hommaan on ja haluaa ihan oikeesti ja hevosista tykkää.

Linda Kukkonen: Se on ihan totta, allekirjotan täysin kanssa, että päivääkään ei oo tarvinnu työttömyyttä pelätä, kun on hevostalouden perustutkinnon käyny.

Linda Kukkonen: Seuraavaksi kuullaan meidän kokemusasiantuntijoita eli Salpauksen hevostalouden perustutkinnon opiskelijoita. Täällä mun mukana tänään on sekä päiväopiskelija Sanni Meritie että monimuotona opintoja toteuttava Taina Tuomainen, tervetuloa.

Sanni Meritie: Kiitos.

Taina Tuomainen: Kiitos.

Linda Kukkonen: Kertokaa hieman itsestänne, minkälainen oli tausta ennen näitä hevosalan opintoja.

Sanni Meritie: Mullahan alko tää hevosinnostus ihan pienestä asti, että me asutaan maalla, niin meiän naapurissa oli silloin ravitalli ja heillä oli ehkä mua viis vuotta vanhempi tytär ja hänellä oli poni, niin sen kautta mulla alko innostus hevosiin ja sitten mä aloin käymän ratsastuskouluissa tunneilla ja valmennuksissa ja kisasinkin silleen pienimuotoisesti esteillä. Sitten mulla rippikesänä eli 15-vuotiaana ostettiin eka oma poni, ja nyt mulla on oma ratsuhevonen, että onhan tässä ollut tätä kaiken maailman hevoskokemusta ennen.

Linda Kukkonen: Niin et paljon on mahtunu jo, ennen alan opintoja.

Sanni Meritie: Joo.

Linda Kukkonen: Mites Tainalla, onko kanssa ihan pienestä pitäen ollu hevoset matkassa mukana vai?

Taina Tuomainen: Joo, mä taisin neljä vai viis, kun mä sain oman ponin ja sen kanssa vähän harrastelin, sit on välillä nuoruusvuosina ollu pois ja sitte välillä takasin, mut nyt viimeiset kakstoista mä oon ihan aktiivisesti harrastanu, mulla on ollu ylläpidossa hevosta ja sit mulla oli oma, sen menetin kyllä kaks vuotta sitte, nyt sitten tähtäimessä tällä viikolla lähteä katsomaan uutta hevosta.

Linda Kukkonen: Oi se on aina jännittävää.

Taina Tuomainen: Kyllä.

Linda Kukkonen: Tsemppiä etsintöihin.

Taina Tuomainen: Kiitos.

Linda Kukkonen: Eli pienestä pitäen ootte molemmat harrastaneet hevosia. Mikä sitten oli se, mikä sai teidät haluamaan hevosharrastuksesta ammatin?

Sanni Meritie: No mähän alun perin menin lukioon, mut sit mä totesin, et lukio ei ole mun juttu, sit mä mietin, et mikä vois olla sellanen asia, mitä mä haluan tehdä ja sit mä olin silleen et okei, joku asia mis mä oon hyvä, mä oon hyvä hevosten kanssa. Sit mä aloin ettimään, et minkälaisia kouluja ja opintomahollisuuksia vois olla, niin sit mul tuli tää Salpauksen hevosistalouden perustutkinto vastaan ja mä katoinkin niitä kaikkia juttuja, et mitä siellä on, niin mä katoinkin et tää kuulostaa aika hyvältä ja sitte mä hain tänne. Ja tää on ollu kyllä tosi kiva, tuntuu ihan omalta paikalta.

Linda Kukkonen: Pystytkö muistamaan, että kun sä hait, niin minkälainen se oli se hakuprosessi?

Sanni Meritie: No mähän hain jatkuvassa haussa, että hakuprosessi oli helppo, mä täytin sen hakuilmotuksen ja sen jälkeen yks meiän opettajista soitti mulle ja teki mulle puhelinhaastattelun ja sen jälkeen hän ilmoitti mulle, että tervetuloa millon pystyt alottamaan, se oli kyllä aika simppele ja helppo.

Linda Kukkonen: Joo, kuulostaa hyvältä. Mites Taina?

Taina Tuomainen: No mullahan on aika paljon kokemusta, mä nuorempana kävin kauppiksen ja sitten vähän kaupassa tein töitä, mut sit mä lähinkin siivousalalle ja mä olin siivousalalla 13 vuotta, ja sit siinä koko ajan ja oikeestaan pienenäkin mä mietin, et hevoset hevoset hevoset. Ja sitten omassa työssä oli sellanen vaihe, et mun on pakko päästä pois tästä, ja kun mä olin kuitenkin koko ajan harrastanu hevosia ja ihana paikka missä mulla oli hevonen ja oon ollu siellä tosiaan sen 12 vuotta, niin mietin et nyt mä repäsen, mun on pakko päästä tästä oravanpyörästä pois ja nyt mä toteutan sen haaveen, mitä mä oon halunnu ja niin mä sit lähin. Mä otin

härkää sarvista, et nyt etitään koulu, kyselin muutamaltakin koululta, mut Salpauksesta sain heti vastauksen ja sitten se lähtikin se prosessi hyvin samalla tavalla.

Linda Kukkonen: Puhelinhaastattelun kautta?

Taina Tuomainen: No itse asiassa mulla ei ollu edes puhelinhaastattelua, mä tein hakupaperit ja sitten et millon haluat alottaa, mä että no elokuussa voin alottaa.

Linda Kukkonen: Sehän kuulostaa hyvältä.

Taina Tuomainen: Joo, se oli hyvin nopeeta ja helppoo.

Linda Kukkonen: Joo. Hauska kun mainitsit ton siivousalan ja myös Sanni aiemmin mainitsi lukion. Mulla itellä oli sellanen tausta, että mä kävin lukion ja sit mä sen jälkeen vähän mietiskelin, että mitä lähtisin seuraavana tekemään. Mä hain Hamkin Mustialan yksikköön hevosagrologin opintoihin ja en silloin niihin päässy. Sitten mä tein ite siinä vuoden keskussairaalalla Hämeenlinnassa siivoustöitä ja oon niitä tehny vähän sitä ennen ja yhen pätkän sen jälkeenkin, ja se menee mun mielestä aika hyvin yksiin hevosalan kanssa siinä mielessä, että se on semmosta fyysistä ja systemaattista tekemistä. Et se varmasti on ihan hyvä lisä tavallaan ennen tai jälkeen hevosalan olla siinä omassa pakissa, että on kokemus siivoustyöstä.

Taina Tuomainen: On pakko sanoa siitä, että siivoustyössä huomas sen, että moni hevosihminen hakee myös siivoustyöhön, et se oli niinku...

Linda Kukkonen: Toimii molemmin päin.

Taina Tuomainen: Kyllä.

Linda Kukkonen: Joo. Sitten sen lukion jälkeisen väli vuoden, mitä mä niitä siivoustöitä tein, niin mä päätin sitten, että jätän ne haaveet siitä hevosagrologin puolesta ja käyn ihan hevostalouden perustutkinnon, mä sain silloin oppisopimuspaikan siltä tallilta, jossa mä pidin mun omaa hevosta ja sitten kävin kerran kuukaudessa täällä Salpauksessa lähijaksoilla ja niistä mulla on tosi lämpimät muistot, että aina oli hyvät perunamuussit tuolla Jokimaan lounasravintolassa. Mitäs teillä, kertokaa vähän teidän tyypillisestä arjesta hevostalouden opiskelijoina.

Sanni Meritie: No mähän oon nyt kolmannen vuoden opiskelija, että mun kolmas vuosi on nyt koostunu pääasiassa työssäoppimisista, että mä olin puolisen vuotta Ravitalli Esa Holopaisella ja sen kautta mä jäinkin sinne töihin, kun mulla ei oo enää koulussa mitään lähiopetusta, et mulla on pääasiassa nyt vaan teorianhommat enää tekemättä ja sitten mä valmistun. Mutta silloin kun meillä oli lähiopetusta, niin meidän päivät koostu suurin piirtein puoliksi käytännöstä ja teoriasta, mikä mun mielestä tasapainotti kivasti sitä päivää. Että oli tekemistä, mut sitte pysty rauhottumaan ja tekeen niitä oikeita teorianhommiakin, niin se tasapainotti mun mielestä kivasti sitä päivää. Päivissä on ollu aina kivat rakenteet ja meillä on hyvät opettajat, ja sit meillä on sellasia talliviikkoja ollu, siellä on tehty koulun tallissa töitä, että se on ollu kivaa käytännön oppia, että näkee vähän et minkälaista se oikee talliarki on, ja se on valmistanu ihan kivasti kyllä sitten noihin esimerkiksi työssäoppimisiin. Että silloin kannattaa tehdä oikeesti töitä, kun on talliviikot.

Linda Kukkonen: Siitä pieni vinkki. Mites Tainalla?

Taina Tuomainen: Mähän pääpiirteittäin teen ihan niinkun koko ajan töitä, et oon koulutusopimuksella, semmosen kymmenen hevosen ratsutallilla töissä. No ennen tätä koronaa niin noin kerta kuukauteen tultiin

sitten kaheks päiväksi noin tähän Salpaukseen ja oli lähiopetusta, mut muuten ne kaikki tällaset teoriatyöt ja muut, niin nehen tehään sit kotona siinä ohella, kun oot sitten töissäkin. Että semmosta ihan perus hevostalliarkea ainakin mulla, että ihan karsinoitten siivousta ja ruokintaa ja sit vähän ratsastustunnin pitoa ja tällasta.

Linda Kukkonen: Joo, siinä on varmasti, vaikka me ollaan sun kanssa aika samanlainen polku taivallettu, niin valtava ero, että silloin elettiin kun mä valmistuin, niin vielä vuotta 2017 eikä koronasta tietoaakaan, niin mites nytten korona-aikana, miltä susta on tuntunu noiden ratsastuksen ohjaamisen opettamisen näyttöjä tehdä tai muuta? Mä ymmärsin, että te ootte videoituna.

Taina Tuomainen: Joo, se on itse asiassa ollu toisaalta, mä oon ollu tosi ilonen, onhan siinä se etu että sä voit tehdä niitten tuttujuuden hevosten kanssa, että eihän se huonokaan oo. Voithan sä tännekin tuua sen oman hevosen, mutta onhan siinä... Lähet sitten kulettamaan päiväksi, niin sen reilu sata kilometriä, niin onhan siinäkin aina oma juttunsa. Niin se on mennä tosi hyvin. Mää oon tykänny, se sopii mulle. Ei yhtään huono. Ollu tosi kivaa kyllä. Et kyllähän se vaatii omalla työpaikalla, kun teet niitä näyttöjä, vähän sitä järjestelyä ja on se kuvaaja, mutta ne on hyvin sujunu. Hyvin on mennä.

Linda Kukkonen: Se on tosi mukava kuulla. Miten monipuolisia tehtäviä sulla on ollu siellä työpaikalla, miltä asiakaspalvelu tuntuu ja onko sulla ollu ihan ohjattavia omia ratsastusryhmiä?

Taina Tuomainen: No mulla ei omaa ryhmää oikeestaan oo, että no nyt näyttöön on tietty ryhmä, jonka kanssa teen töitä. Asiakaspalvelu, no se oikeestaan menee siinä, se on niin luonnollisesti tapahtuva asia, että siinä ei oo mitään. Tosin sitä asiakaspalvelua tasapainottaa se, et sä saat tehdä yksin niitä hommia siellä, ettei tarvi olla koko ajan semmonen asiakaspalvelu-minä kuitenkaan.

Linda Kukkonen: Joo se on ihan totta. Hevosalalla saa välillä rauhottua ihan omien ajatusten kanssa siihen karsinan siivoamiseen ja sitten vasta kun on yleensä saanu kunnolla silmät auki ja herättyä siinä muutaman boksen heitellessä, niin sitten tarvii vasta pistää se asiakaspalvelunaama päälle.

Taina Tuomainen: Kyllä.

Linda Kukkonen: Joo. Mikä sai sut valitsemaan tän monimuodon?

Taina Tuomainen: No se oikeestaan sopi mulle kaikista parhaiten. Mä oon sellanen tekijä, en oo sellanen et mä tykkäisin koulussa istua paikallaan ja ne päivät ku on ollu, niin ku on semmonen tekevä ja liikkuva ihminen, niin mulla on hieman ongelmia pysyä hereillä, se on ihan tuskaa. Mä tykkään enemmän siitä, et mä saan tehdä käytännössä hommia. Mä opin paremmin ja jos mä istun päivät, niin se jotenkin... Mä väsähdän ja sit siinä on sellanen jotenkin se ei vaan lähe, ja tosiaan oma elämäntilanne on sellanen, että se on parempi toi monimuoto. Että ei tarvi koko perhettä liikuttaa.

Linda Kukkonen: Niin et sä oot ihan perheellinen?

Taina Tuomainen: Joo.

Linda Kukkonen: Olik sulla niin, että sulla oli oma hevosalan yritys vai?

Taina Tuomainen: Ei, ei oo omaa hevosalan yritystä. Et oon ihan vaan töissä.

Linda Kukkonen: Joo.

Taina Tuomainen: Ja sit mulla on neljä lasta, niin sitten ei tarvi niitä liikuttaa, ja se on jotenkin helpompaa perheellisellekin. Mä koen, et se on semmonen, et jos on semmonen ihminen, joka tykkää ottaa vastuuta, niin se on aika hyvä vaihtoehto.

Linda Kukkonen: Jes. Otetaas seuraavana vähän täältä Instagramista näitä kysymyksiä tai oikeestaan mä laitoin eilen semmosen kysymystarran, jossa mä pyysin erilaisia mielikuvia tai olettamuksia näistä hevostalouden opinnoista. Täällä tuli tämmönen olettaja: antaa mahdollisuuksia päästä ulkomaille harjoitteluun kautta töihin.

Sanni Meritie: Joo, se on ihan totta. Että meiän koulun kauttahan on jotkut käyny esim ihan Yhdysvalloissa asti tekemässä töitä ja Ruotsiin pääsee ja antaa kyllä hyvät mahdollisuudet oikeesti päästä ulkomaille tekeen töitä.

Linda Kukkonen: Sitten seuraava väittämä: sisältää paljon itsenäistä opiskelua.

Taina Tuomainen: Kyllä, kyllä sisältää. Siinä tulee se, että osaa ottaa sen vastuun ja se on semmosta itsenäistä.

Linda Kukkonen: Täytyy olla vähän semmosta oman elämän hallintaa ja oman toiminnan ohjaamista, muistan ainakin itse, että kyllähän sitä välillä teki pitkän tallipäivän jälkeen mieli kellahtaa sohvalle jonkun sipsikulhon kanssa, mut sitten saatto olla siellä aika montakin esseetä kirjoiteltavana madotuksesta ynnä muusta.

Taina Tuomainen: Kyllä, et semmosta oma-alotteellisuutta pitää olla.

Linda Kukkonen: Kolmas väittämä: valmistaa hyvin toiminimen kautta yrityksen toimintaan.

Taina Tuomainen: No kyllä ainakin sen yrittäjyyskurssi oli sen verran hyvä, kattava, ja siinä kun perustettiin se kuviteltu yritys, niin kyllä se antaa valmiudet, ja no siinäkin se varmaan vähän riippuu kuinka intohimosesti sä pureudut siihen aiheeseen. Ja sitten taas se, että sä teet sitä työtä, niin sehän valmistaa sua siihen, että haluatko sä vaikka perustaa oman yrityksen, haluatko sä tehdä sitä. Kyllä omalla tavallaan saa eväitä.

Linda Kukkonen: Joo mä kokisin ite sen niin, että se on aika paljon itestä kiinni, että kuinka paljon siitä saa irti. Mulla esimerkiksi se tuli vähän semmoseen saumaan, että alko olla aika paljon kaikkee tekemistä ja väsymystä ilmassa, et mä en ihan täysillä siihen esimerkiksi liiketoimintasuunnitelman kirjottamiseen panostanu ja sitten kun mä valmistuin, silloin oli vielä muuten arvioinnit ykkösestä kolmoseen, niin mulla oli kaikki muu kolmosta paitsi se yrittäminen hevosalalla vai mikä se osuuden nimi olikaan. Sit mä kuitenkin perustin samantien oman yrityksen, eikä se oo jääny siellä mitenkään kaihertamaan. Mutta se on varmasti tosi paljon siinä kyllä itsestä kiinni, että mitä siitä saa, kuinka syvälle haluaa mennä vaikka siinä liiketoimintasuunnitelman tekemisessä, että yrittääkö saada sen vaan palautettua vai tehdä siitä sellasen toimivan.

Taina Tuomainen: Kyllä.

Linda Kukkonen: Neljäs väittämä: monipuolista ja käytännönläheistä opiskelua.

Sanni Meritie: Joo, se on kyl ihan totta. Toi on aika tyhjentävä, niin se on ainakin täällä koululla.

Taina Tuomainen: Joo ja kyl se on tuolla monimuotopuolellakin.

Linda Kukkonen: Sitten tämmönen: joutuu vapaa-aikanakin myös viettämään aikaa hevosten parissa. Joudutteko te?

Sanni Meritie: Eiköhän se oo ihan vapaaehtosta, että mitä kaikki tekee vapaa-ajallaan. Mut varmaan se osana kuitenkin tulee, paha se on sanoa, kun ite joka tapauksessa viettää oli koulussa tai ei hevosten kanssa vapaa-ajalla aikaa.

Linda Kukkonen: Sitten viimesimpänä tällanen, en tiedä päätyykö tää jaksoon asti, mutta otetaan se tähän nyt: kaikki katsoo nenänvartta pitkin, lapataan pelkästään paskaa, todella rankkaa.

Taina Tuomainen: Emmä nyt kokis ihan noin.

Sanni Meritie: Siis emmä sano ettei se ois raskasta, mutta muuten toi... Ja paskanlappamistahan siis on, jos susta tulee hevostenhoitaja, se kuuluu osaksi työtä, että sä lapat sitä paskaa, jos haluaa sanoa tolleen. Ja onhan tää raskasta fyysisesti ja henkisesti, sun pitää ottaa vastuuta, sun pitää tehdä tosi paljon fyysisiä asioita, mutta tohon ekaan en kyllä nyt osaa sanoa oikein mitään.

Linda Kukkonen: Niin, en tiedä varmaan sitä elää jotenkin sellasessa omanlaisessa kuplassa, mutta kyllä mä oon aina kokenu, että hevosammattilaisia enemmän pidetään hyvinä tyyppinä kun katottais nenänvartta pitkin.

Taina Tuomainen: Kyllä.

Sanni Meritie: Joo, mut se on varmaan myös aika pitkälti kiinni siitä, että miten itse näkee vaikka maailman ja käsittää muut ihmiset, niin se on ittestäänkin tosi paljon kiinni, että minkälaisen vaikka vastaanoton saa. Mutta itte en oo kyllä kokenu täällä mitään sellasta.

Linda Kukkonen: Joo en mäkään voi sanoa. Joo siinä oli Instagramin osuus, mitäs te haluaisitte sanoa, et on ollu parasta hevosalan opinnoissa?

Sanni Meritie: Työssäoppimiset, ehdottomasti. Tää koulu on antanu hyvät valmiudet työssäoppimaan lähtemiselle, mutta työssäoppimiset on ollu kyllä ihan ehdottomasti mun koko koulun kohokohta, et ne on vahvistanu sitä, että tätä mä haluan ihan oikeesti tehdä, koska ennen kun mä tulin tänne kouluun, niin mähän olin ihan että ratsut ratsut ratsut. Mut sitten ekan kerran kun mä tulin kouluun ja istuin hevosenkärryille, mä olin silleen vau, et tää on nyt se juttu, ja se on jääny kyllä suuresti.

Linda Kukkonen: Toi oli mielenkiintosta ja hauska kuulla. Mä muistan ite kyllä kanssa silloin täällä kun pääsi sinne kärryille, niin eipä menny kovin montaa kuukautta, kun omalla hevosellakin oli kärryt perässä.

Sanni Meritie: Niinpä.

Linda Kukkonen: Et se on mahtavaa, miten monipuolisesti ihan jos hevosalouden perustutkintoa lähtee tekemään, niin niin sanotusti joudut opettelemaan aika lailla kaikkea.

Sanni Meritie: Joo kyllä.

Taina Tuomainen: Kyllä.

Linda Kukkonen: Ja varmasti et oo ainut, kelle on sitte käynyt niin, että se suunta, minkä omat opinnot on ottaneet ei ookaan se, mitä oli ihan alun perin ajatellu.

Sanni Meritie: Joo kyllä se ravikärpänen puri niin sanotusti puri aika kovaa.

Linda Kukkonen: Joo, mahtavaa. Entäs Tainalla, mikä on ollu parasta?

Taina Tuomainen: Kyl se ihan se, että saat tehdä sitä työtä, kun siinä oppii mun mielestä parhaiten, että sä tarkkailet niitä hevosia, sä oot niitten kanssa niinkun käytännössä melkein joka päivä, niin kyllä se on opettanu kaikista parhaiten. Ja sit just aloin miettimään ittekin, että kun mä mietin sitä, et mä haluan opettaa ihmisiä, niin nyt täs viime aikoina mä oon miettiny, että haluanko mä kuitenkin tehdä enemmän vaan töitä niitten hevosten kanssa ja olla siinä, et mä tykkään siitä arjesta ja tykkään kattoa, et onks niillä kaikilla kaikki hyvin ja huomata sen pienimmänkin, joku voi sanoa joku päivä no ei tossa hevosessa oo mitään vikaa, mut sit ite oot silleen, et ei kyllä siinä on joku juttu, niin ehkä se, että ihan sen fyysisen työtekeminen, että nauttii siitä, että sä siivoat sen karsinan ja sit sä näät, et se on puhdas ja tasanen ja oot melkein valmis ite kellahtamaan sinne, niin ne oikeestaan, se on se paras. Ja se että ne hirnuu sulle aamusin, kun sä meet ruokkimaan niitä.

Linda Kukkonen: Kyllä.

Taina Tuomainen: Se on jotain, ja saat sen yhteyden niihin eläimiin, niin sehän on ihan parasta.

Linda Kukkonen: Mulle se ehkä päivän kohokohta on aina se, kun käytävä on lakastu, pystyttekste samaistuun?

Sanni Meritie: Joo.

Taina Tuomainen: Kyllä.

Linda Kukkonen: Se lakaistu käytävä, vaikka tiedät, että viimeistään vartin päästä siinä on jonkun turvetöppöset jätettynä, niin se on aina hieno hetki. Ja toinen on sitte taas, kun iltatalli on saatu tehtyä ja voi kuunnella, kun hevoset rouskuttaa niitä iltaheiniä.

Taina Tuomainen: Joo, kyllä.

Linda Kukkonen: Tämmösiin asioihin sitä jää ehkä koukkuun.

Taina Tuomainen: Kyllä, ja sitten se, että sun pitää oikeesti välittää niistä hevosista ja tuntee ne ehkä sydämelläkin, että sä pystyt tekemään sitä työtä. Et jos sä oot vaan sellanen, et no ei kiinnostaa, että tää on vaan yks työ tässä näin, niin kyl se jossain vaiheessa loppuu, siihen on pakko olla se palo.

Linda Kukkonen: Mistäs te haaveillette hevosalalla tulevaisuudessa?

Sanni Meritie: Mä haaveilen mahdollisesti ulkomaille lähtemisestä, että Ruotsiin tai Ranskaan lähtö kiinnostaa mahdollisesti tulevaisuudessa, mutta tällä hetkellä mulla on niin hyvä työpaikka, että sieltä ei oikein halua lähteä mihinkään. Mut unelma olis lähteä ulkomaille.

Linda Kukkonen: Mistäs Taina haaveilee?

Taina Tuomainen: No mulla oikeestaan vielä, mä vielä kattelen päivä kerrallaan, et mä en isoja suunnitelmia, kattelen työpaikkoja, mut sitten taas meillä päin Keski-Suomen alueella on vähän heikosti, niin mä vähän kattelen.

Linda Kukkonen: Meillä alkaa nyt jakso lähestyä loppuaan, haluaisitteko vielä heittää terveiset hevosalan opinnoista haaveileville?

Sanni Meritie: Joo, olkaa rohkeita ja reippaita ja olkaa oma-alotteisia vaikka se välillä jännittäisi ja ottakaa vastuuta ja tehkää virheitä, niiden kautta te opitte.

Taina Tuomainen: Joo, rohkeesti vaan mukaan jos tuntuu siltä ja tosiaan ottaa kaiken irti siitä, mitä tarjoaa ja opinnot, niin kyllä se siitä lähtee. Ja se että on se halu ja se sydämen palo oikeestaan siihen, niin kyllä se sitte siitä menee.

Linda Kukkonen: Se kantaa pitkälle.

Taina Tuomainen: Kyllä.

Linda Kukkonen: Tässä oli Salpauksen hevosalasta kertovan sarjan ensimmäinen jakso, seuraavassa jaksossa tutustutaan ravivalmentajan sekä kengittäjän ammattiin. Seuraa meitä Instagramissa, @salpaushevosala ja Facebookissa Koulutuskeskus Salpaus hevosala. Voit jättää kysymyksiä tulevia jaksoja varten ja lisätietoja näistä meidän hevosalan koulutuksista saat osoitteesta www.salpaus.fi käyttämällä hakusanaa hevosala. Kiitos, että kuuntelit.

Aänite päättyy.